

Cum Să Rupii O Pânză De Păianjen

Michael Varujan Magharian

Capul mi-era greu dinainte de a mă fi urcat în avion. Odată așezat pe locul desemnat, am adormit. M-am mai trezit când roțile făceau contact cu pista pe aeroportul din Viena. După șapte ore de somn profund tot obosit mă simțeam. Eram confuz și irascibil. Mai și tânjeam rău după o țigară. Dar până la decolare mai aveam doar două ore și nu știam dacă trebuia să-mi confirm rezervarea spre București. M-am așezat la coadă la informații. După o oră am fost asigurat că n-aveam nevoie să confirm nimic. Am înjurat birjărește pentru timpul pierdut. M-am apucat să caut fumoarul. L-am găsit imediat. Mi-am făcut loc gata să mă scuz dacă vreunul ar fi catadicsit să-și ridice privirea spre mine. După a doua țigară am ieșit să caut poarta de îmbarcare. Am găsit-o atât de repede că m-am întors la fumoar. M-am prezentat la poartă după primul anunț. Abia la a treia strigare ne-am putut îmbarca. Eram puțini. Avionul părea aproape gol. Dar și dintre câți eram, mulți purtau costum și cravată. Făceau pe oamenii de afaceri. Duceau cu ei serviete din piele de foarte bună calitate. Mă întrebam ce cărau cu ele. Aveau niște mutre atât de vulgare de ziceai că erau fotbaliști. Un timp am închis ochii, dar n-a mai fost chip să adorm. Într-un final am rămas cu privirea agățată peste câmpurile pestrițe de sub noi. La vamă am scos pașaportul canadian. Un funcționar l-a răsfoit și mi l-a returnat lehametit. Nu mi-a controlat nimeni bagajul. Niște chinezi lângă mine negociau cu vameșii într-o românească neaoșă cu puternic accent țigănesc. Mă amuzaseră. La ieșire mă așteptau socrii. Soacră-mea m-a îmbrățișat. Mi-a spus că îi părea rău. El mi-a scuturat mana. Ne-am îngrămădit într-o mașină mică și urâtă. Am ieșit în șoseaua care ducea spre oraș. Era congestionată peste măsură. Tata socru conducea foarte nervos. Trebuia să mă țin bine să nu dau cu capul în parbriz. Dar cu toată agitația lui, abia ne târam. Ajunși la cimitir, cu chiu cu vai a găsit un loc de parcare. Ne-am dat jos. Socru-meu s-a asigurat că toate ușile erau încuiate. Le-a încercat pe fiecare în parte. Chiar la intrare era o țigancă cu flori. Avea atâtea, erau așa de colorate și miroseau așa frumos că m-am oprit să încropesc un buchet. Am luat la nimereală trandafiri, bujori, crizanteme, garioafe, margarete, gura leului și altele a căror nume nu le știam. Îmi ieșise un buchet câmpenesc bogat și armonios și vesel și am întrebat-o cât costa. Mi-a zis un preț. I-am oferit jumate. A început să se jure pe toți sfinții că ieșea în pagubă. Soacră-mea îmi reproșa din priviri că stăteam să mă tocmesc în stradă. M-am adresat socrilor că nu voia să vândă și că să ne vedem de ale noastre. M-am prefăcut că plecam. Atunci țigancă mi-a făcut semn să mă întorc. Mi l-a dat cu cât îi oferisem eu. Am luat victorios buchetul dar n-am putut plăti. Aveam numai dolari. M-am uitat la socru-meu. A oftat și a plătit. L-am întrebat cât făcea în dolari. Mi-a spus că poate zece. Am vrut să-i dau cei zece dolari. Soacră-mea nu l-a lăsat să-mi ia banii. Am protestat până i-a luat. Am intrat pe poarta cimitirului și am luat-o pe alee până la capelă. Mama era depusă acolo pe catafalc, acoperită cu flori. Jos erau două coroane, una din partea socrilor și una din

partea noastră. M-am uitat la fața ei cerată. Mi-am plecat ochii. De o parte și alta erau două lumânări înalte aprinse. Soacră-mea a aprins una mică. M-am luat după ea și am aprins și eu una. După puțin soacră-mea s-a închinat. A zis un 'Dumnezeu s-o odihnească' și a ieșit. M-am dus după ea. Socru-meu venea după mine. După câțiva pași am realizat că rămăsesem cu florile în mână. M-am răsucit și am intrat îndărăt în capelă. Am pus buchetul la picioarele mamei. Am mai stat o clipă. În tăcerea grea s-auzeau arzând lumânările. Am ieșit. Socrii mă așteptau. Mi-am aprins o țigară. Am tras puternic din ea de m-a amețit. Ne-am îndreptat spre ieșire. Soacră-mea m-a întrebat cum mi-a fost drumul. I-am spus c-am dormit tot timpul zborului peste ocean. Socru-meu s-a interesat de Cristina. I-am spus că totul era în regulă. Nu era chiar totul în regulă dar am lăsat-o așa. Când am trecut pe lângă țigancă ne-a salutat. Ne-am înghesuit din nou în mașina aia urâtă. Socru-meu a întors peste șinele de tramvai încurcând traficul în ambele direcții. Ne-au claxonat mai mulți. Din spate soacră-mea l-a întrebat iritată ce făcuse. Socru-meu, impasibil, i-a zis că ieșise din situație. Când am ajuns mi-am scos geamantanul și geanta de umăr din portbagaj. Am îmbrățișat-o pe soacră-mea. Socru-meu nu s-a dat jos de la volan. I-am făcut cu mâna de 'la revedere'. Soacră-mea s-a urcat în față și duși au fost.

Ajuns în apartament, primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid geamurile. Nu c-ar fi mirosit neplăcut, dar aerul era stătut. Odată cu aerul a intrat și zgomotul străzii. Nu știam de ce să mă apuc, să despachetez, să fac curat sau să intru în duș. În bibliotecă am văzut o sticlă de whisky. Am deschis-o și am tras o gură. Era falsificat. Departe de a fi fost un JB. Parcă îmi rașchetase gâtul, așa era de aspru. M-am uitat mai atent la etichetă și dop. Totul părea original. Am pus sticla de o parte și m-am dus după aspirator. L-am găsit în debara. Unul metalic, rusc. Îi spunea 'Racheta'. Chiar arăta ca una. Mi-l aminteam de copil. L-am încercat și mergea. Am aspirat toată casa. Am spălat pe jos. Am frecat chiuvetele din băi și bucătărie. Am luat praful de pe mobile. După ce am terminat am mai tras o dușcă. De data asta mi-a părut mai acceptabil. M-am băgat sub duș. Odată spălat m-am pregătit să-mi desfăc geamantanul. Mi-am amintit însă de Cristina. La Toronto era nouă seara. Speram să nu se fi culcat. Am sunat-o.

"Buna, dormeai?"

"Nu, n-am apucat să mă culc încă. Cum ti-a fost drumul?"

"Până la Viena am dormit dus. De la Viena la București am făcut o oră jumate."

"Ai dormit tot drumul până la Viena? Nu te-au sculat nici să-ți dea să mănânci?"

"Nu, m-au lăsat în pace. M-am trezit abia la aterizare."

"Vama?"

"Nici nu s-au uitat la mine."

"Ei, bravos. Ai mei erau acolo?"

"A, da, m-au dus la cimitir și după aia m-au adus aici."

"Cum arată?"

"Cum îi știi, neschimbați."

“Da, dar tata parcă a mai îmbătrânit un pic.”
“Nu după cum conduce, n-aș zice.”
“Și la cimitir?”
“Ai tăi au aranjat totul. Au luat și coroana din partea noastră. Una din partea lor și una din partea noastră.”
“Sicriul?”
“Am văzut capacul. Era sprijinit de perete. Părea să fie din lemn de bună calitate. Așa mi-a părut cel puțin.”
“Mama s-a pregătit pentru mâine?”
“Pentru pomană? Nu știu, cred că da, n-am întrebat.”
“Mi-a spus că a mai comandat și trei torturi de la o cofetărie din centru. Tata a zis ceva de băutură?”
“Nu știu să fi spus ceva.”
“Vorbește cu el, să nu rămâneți fără băutură.”
“Bine!”
“Nu bine, vorbește-i, arată-i că-ți pasă. Sună-l acum.”
“Acum?”
“După ce închizi. Și nu face pe prostu’ cu mine. Cum ai găsit ‘acasă’?”
“Am făcut curat și acum e mai bine.”
“Ce-ai făcut, curat? Păi aici de ce nu faci?”
“...”
“De la ‘Duty Free’ ai luat ceva?”
“Nu din Viena. Dar am luat din Pearson”.
“Ce ai luat?”
“Țigări și o sticlă de whisky.”
“Aha, te-ai tratat. Da’ ciocolată pentru mama n-ai luat, nu?”
“Sticla o s-o dau, să văd cui.”
“Lui Victor poți să i-o dai.”
“O să văd.”
“Ce-i atâta de văzut? Dă-i sticla lui Victor.”
“Bine. Oricum azi nu văd pe nimeni. Cred că mă culc.”
“Doar n-o să te culci la patru jumate după amiază.”
“Sunt obosit. N-am voie nici să dorm? Trebuie să cer voie?”
“Mai bine ai vedea ce ai de plătit la întreținere, telefon, lumină și ce o mai fi. Vorbește cu tata să vedeți ce-i de plătit și cât.”
“Cristina, sunt aici s-o îngrop pe mama. Ok? O să vindem și casa dar ai un pic de răbdare, abia am ajuns.”
“Sunt sigură c-o să te descurci de unul singur că doar ești băiat mare, așa-i?”
“Pisoi ce fac?”
“Bine fac, le-am dat mai devreme să mănânce și acum se aleargă p-aici unu’ pe altul.”

“Și eu care credeam c-or să plângă după mine!”

“Uite că nu.”

“Da’ tu?”

“Hai, nu te obrăznici, vorbim mâine. Te sun eu.”

“Bine.”

“Te pup.”

“In fine!”

“Pa!”

Cum am închis telefonul m-am repezit la geanta de mână. Am scos din ea sticla originală de JB. Am deschis-o și am băut direct din ea. Era catifelat și mi-a alunecat pe gât ca uleiul. Cum să-i fi dat așa ceva lui Victor? Mai întâi rece, s-a strâns în stomac ca o minge care a început să radieze dogoare. M-a moleșit, într-un mod plăcut. M-am întins pe sofa în camera de zi. Mi-am aprins o țigară. Voiam un pic de liniște numai pentru mine. Să nu mă fi gândit la nimic. Să nu fi trebuit să fac ceva. Doar că toate ferestrele rămăseseră deschise și eu defilam prin casă gol pușcă după duș. M-ar fi putut vedea ăia din blocul de vizavi. Am tras perdelele. Trebuiau și alea spălate. M-am întors la țigara fumegând în scrumieră. Am stins-o și m-am lăsat pe spate cu gândurile rătăcind aiurea. M-am lăsat să adorm.

Ca prin vis am auzit un bang-bang prelungit. Sunetul mi-era străin. Într-un târziu am realizat că de fapt era soneria de la intrare. Mi-am tras jeansii pe mine. Am deschis. În ușă erau Victor cu Vera. El, în costum și cravată, aducea cu un hipopotam. Vera era încă subțirică dar cu pungi sub ochi. Arăta acrită de viață. Purta o fustă neagră cu sacou roz cu guleraș negru la care asortase geantă și pantofi negrii cu tocuri înalte. Dar afară era încă era zi! Victor m-a îmbrățișat. M-a strâns de mi-au pârâit oasele. M-a pupat bine pe ambii obraji și m-a pasat Verei. M-a îmbrățișat la rândul ei, dar fără să se fi lipit de mine. M-a pupat și ea pe obraji dar se vedea că era stânjenită de ținuta mea sumară. Amândoi mi-au spus condoleanțe. Vera a adăugat și că-i părea rău. M-am dat la o parte din ușă și i-am poftit înăuntru. S-au așezat ea pe sofa și el pe un fotoliu. M-am scuzat pentru un moment. M-am dus la baie și mi-am tras pe mine cămașa cu care călătorisem. Tot desculț rămăsesem. Papucii îmi erau undeva în geamantanul pe care nu apucasem să-l desfac. M-am întors în camera de zi. Am ridicat de la picioarele canapelei scrumiera și sticla de whisky. Le-am pus pe măsuță. I-am întrebat dacă voiau să bea ceva. N-am așteptat răspunsul. M-am dus la bucătărie și am venit d-acolo cu trei pahare puse pe-o tăviță. De parcă aș fi fost distrat, am luat sticla de whisky de pe măsuță și m-am dus la bibliotecă, unde am schimbat-o cu cealaltă, falsificată. M-am pocnit cu palma peste frunte ca și cum atunci m-aș fi trezit:

“la uitate, era să ascund sticla în bibliotecă”, am zis, râzând forțat, ca și cum abia de reveneam cu picioarele pe pământ. Am turnat în pahare de trei degete. “Bine ne-am găsit, dragilor”, le-am spus ridicându-mi paharul.

“Și numai de bine s-auzim că de rău ne-am săturat”, a zis și Victor. A sorbit și a exclamat: “Da, domnule, ăsta-i din ăla adevărat”, a adăugat, de parca cine știe ce cunosător era. Mai că-mi venea să-i pufnesc în nas de râs. M-am abținut. Am ciocnit cu Vera.

“Dumnezeu s-o odihnească”, mi-a spus, la care am plecat capul.

“Ce mai faceți voi?” m-a întrebat Victor, punându-mă în defensivă. Știam că Vera cu Cristina vorbeau săptămânal pe Skype. Bănuiam că n-aveau secrete. Și în fond ce aveam de ascuns?

“Îmi caut slujbă. Și acum c-am pierdut-o și pe mama, ne-am decis să lichidăm casa.”

“I-am spus și Cristinei, ce atâta grabă? De ce nu încercați să o închiriați?” a ciripit Vera.

“Da’ ce te bagi tu peste oameni? E treaba lor ce fac cu ea, dacă vor o vând și dacă nu, nu. N-o să-ți ceară ție părerea,” a izbucnit Victor lătrând la Vera. “Formidabil, se bagă peste tot ca musca în lapte. De parcă s-ar pricepe la toate!”

M-am făcut că nu i-am auzit tirada. M-am întors spre Vera:

“Dacă am investi banii în RRSP-uri am face un profit mai mare decât din chirie. Asta ne este toată filozofia.” Mă îndoiam să fi știut ei ce era ăla un RRSP dar oricum suna mai sofisticat decât era cazul. Numai nu eram convins că avusesem atenția Verei. Prea era preocupată să-l pună la punct pe Victor.

“Oricum tu nu le știi mai bine ca mine, așa că stai locului liniștit.” Întoarsă spre mine a continuat: “Stă acasă de doi ani fără să facă nimic. Toți în jurul nostru au servicii, numai el nu. De doi ani!”

“O luați grăbiți pe urmele noastre. Nici la noi nu sunt slujbe.”

“Tu de când ești fără?” nu m-a iertat Vera.

“Acum fac anul, la sfârșitul lunii se termină și ajutorul de șomaj.”

Un timp n-a mai zis nimic. Victor se tot uita la paharul gol. I l-am umplut la loc de trei degete. M-am scuzat că n-aveam gheață. Aruncasem totul din frigider dar nu apucasem să-l spăl. Doar îl scosesem din priză și-l lăsasem cu ușa deschisă.

“Nu știu, nu găsim și noi să deschidem o afacere, ceva, chiar nu putem face nimic? D-aia sunteți bărbați, să faceți ceva, dacă tot vă dați așa cocoși.”

“Cum ne dăm cocoși? Cu asta de unde ai mai venit? Gura aia a ta nu-ți poate tace o clipă, așa-i? Ești bună numai să înțepi.”

Tensiunea între ei doi era palpabilă, dar eu ce vină aveam?

“Ție cum iți mai merge cu serviciul?” am întrebat-o pe Vera ca s-o îmbunzez cât de cât. Aiurea, a fost mai rău. Frustrarea i se citea pe față, din gesturi și din voce.

“Cum să-mi meargă? Pe an ce trece ne reduc din ce în ce. Salariul ni-l dau cu întârziere că cică de la lună la lună nu le ajung banii. Se vaită că n-au suficiente comenzi dar ne cer să lucrăm câte zece ore pe zi și ne plătesc ca pentru opt. Ba ne mai cheamă șeful și sâmbetele, chipurile că am fi rămas în urmă cu proiectele. Dar de la bun început ne alocă prea puține ore pentru ele. O fac special. Toți tăcem de frică să nu ne dea afară. Și ăsta își caută slujbă în dorul lelii și mai pune și condiții că să fie așa și pe dincolo. Nu știu

ce așteaptă, poate când m-or da și pe mine afară și atunci să vedem pe unde mai scoatem cămașa.” Am remarcat că de furie i se strâmbase sprânceana dreaptă.

“Nu-i zi de la Dumnezeu să n-aud discursul ăsta. Până ‘oi înnebuni și mi-oi lua câmpii. Așa, ca să știi!” Victor se înroșise tot de ai fi zis că o să scoată flăcări pe nas. Dar Verei nu părea să-i pese. Confruntarea devenise pentru ei rutină.

“De când nu ne-am mai văzut?” am întrebat, hotărât să navighez în ape mai liniștite.

“Păi de când ați plecat în Canada...douăzeci? Dacă puteam strânge banii am fi venit și noi”, a răspuns Victor cu năduf. “Ții minte când ne-am strâns la voi cu harta Canadei, am băut bere străină și ne-am hotărât cu toții să depunem actele la ambasadă?”

“Da, și ne-am contrazis pe ce oraș să aplicăm. Tu îți aleseseși Montreal-ul, dacă nu mă înșel.”

“Nu, eu voiam Toronto. Tu voiai London că cică era mai aproape de americani”, m-a contrazis Victor. Poate avea dreptate. Dar mai degrabă aș fi ales Windsor-ul. Era chiar vizavi de Detroit. Dar ce mai conta? Într-un final Cristina era cea care pusese degetul pe Toronto. Și așa rămăsese.

“Am mai venit acum două luni când l-am pierdut pe tata, dar voi erați la țară.”

“Mama fusese bolnavă și-o internasem la Târgoviște. Dar tu ai stat atunci cât, trei zile cu totul?” mi-a replicat Victor de parcă s-ar fi scuzat.

“Nu, doar zic că n-a fost să fie să ne fi văzut atunci. Spune-mi, dacă ați avea bani ați mai pleca acum?”

“Unde să plecăm?”

“În Canada.”

“Glumești, nu-i așa? Mâine dacă s-ar putea. Ce mă ține aici?”

“Nu știu. Vera, ai pleca?”

“Și cui i l-aș lăsa pe tata? Și ai lui? De ce întrebi?”

“Eram doar curios.”

“Nu, n-aș avea cu cine-l lăsa. La sfârșitul lui lunie face optzeci și șase de ani. Abia se mai descurcă de unul singur. Iar ai lui Victor sunt și ei peste optzeci, amândoi. Așa sunt sănătoși, nimic de zis, dar nu-i putem lăsa singuri. Dar tu, după ce-ai trecut prin atâtea, ai mai pleca în Canada?”

“Prea e complicată întrebarea asta a ta ca să-mi pun mintea să răspund la ea acum.”

“Chiar nu poți răspunde?”

“Nu.”

“Atunci, de ce ne-ai întrebat pe noi?”

“Din curiozitate.”

“Da’ curioși suntem și noi!”

“Să fiți sănătoși!” le-am spus. Vera a scos limba la mine. Cu douăzeci de ani în urmă gestul ar fi fost chiar simpatic. M-am sculat din fotoliu și m-am apropiat de Victor. L-am bătut cu palma pe spate:

“Capul sus. O veni timpul să macine moara și pentru noi, măi Victore”.

“Să te audă cel de sus că mie mi-a ajuns până aici”, a zis ducându-și mâna la beregată.

“Acum ascultați-mă bine. Să zicem că reușesc să vând casa. V-am putea da banii pentru procesarea actelor. Și am putea deschide un cont pe numele vostru cu suma pe care v-ar cere-o la ambasadă ca să demonstrați că ați avea fondurile necesare ca să fiți primiți în Canada. Deci financiar să zicem că ați avea acoperire. Ați pleca?”

Un timp au tăcut amândoi. Vedeam șocul pe fețele lor. Nu se așteptaseră la una ca asta.

“Crezi că ne-ar mai aproba acum?” a întrebat Victor, urmărind pe covor arabescurile.

“Nu-s ghicitor în stele Victore, de unde aș putea ști?”

Vera se uita speriată la noi. Nu scosese un cuvânt. Subit se raliase după Victor.

“Cred că-i prea târziu pentru noi”, a oftat Victor, “dacă nu-s în stare să gădesc o slujbă aici, cum aș putea spera să gădesc una dincolo și încă în altă limbă, la vârsta mea? Oferta voastră este însă atât de generoasă. Vă mulțumim mult, mult de tot. Nici nu știi cât înseamnă pentru noi chestia asta.” S-a ridicat din fotoliu și m-a îmbrățișat. Avea ochii umezi.

“Vera, hai să ridicăm ancora că o fi obosit cu tot drumul ăsta și schimbarea de fus orar și toate și să-l lăsăm să-și tragă sufletul că mâine îl așteaptă o zi grea.”

“Vorbim. Să ne spui când poți trece pe la noi”, mi-a zis Vera, de data asta îmbrățișându-mă fără rezerve. “Ne vedem mâine la cimitir dar...of, îmi pare rău, abia am trecut și eu prin asta cu tata. Știu cum doare. Dar să sperăm că așa e cum se zice că ‘timpul le vindecă pe toate’.”

I-am condus până la lift. Odată plecați, am spălat paharele și am făcut schimb de sticle. Eram plin de mine după ce le propusesem ce le propusesem. Pentru puțin m-am simțit Zeus împărțind favoruri. Am răsuflat însă ușurat că nu acceptaseră.

Mi-am pus Skechers-șii și am ieșit să dau o raită prin cartier. Am luat-o pe trotuarul înțesat de mașini parcate în lungimea lui, unele după altele. Era așa un praf că sub călcătură se ridica la glezne. Un claxon chiar în spatele meu m-a speriat suficient să înlemnesc. Mi-am răsucit gâtul către unu' care urla la mine cu capul scos pe fereastră. Nu m-am prins pe loc de ce anume voia. Asta l-a înfuriat mai tare. A început să mă înjure. M-am răsucit cu totul. Mă uitam consternat la el. Cred că și whisky-ul a jucat un rol pentru încetineala cu care m-am mișcat, dar nu pricepeam ce avea ăla cu mine. Odată ce am înțeles că voia să mă dau la o parte, mi-a fost ușor să mă strecur în între două mașini de pe dreapta ca să-i fac loc să treacă. Măgarul a accelerat pe lângă mine și a ridicat un praf din care am înghițit copios. Mi-era clar de ce erau ăștia p-aici așa de albi. Trebuiau să se spele des de mizeria de afară! Încă nervos după incident, la prima trecere de pietoni am vrut s-o iau pe vizavi. Văzusem un McDonald's și mi se făcuse poftă de un hamburger. Pe marginea străzii era un alt șir de mașini parcate. M-am pus pe zebră, cu expectanța că șoferii or să mă vadă și or să mă lase să traversez. De văzut probabil că mă vedeau, dar n-aveau nici gând măcar să încetinească, darămite să oprească. O cucoană îmbrăcată ca de gală pe tocuri înalte și cărând două sacose de piață părea să vrea să traverseze și ea. Am lăsat-o să preia inițiativa. Și într-adevăr, ca o vrăbioară a țopăit pe

papainoagele alea prin trafic până în mijlocul străzii. Și-a tras respirația pentru o clipă și înfruntând traficul din sens opus a ajuns dincolo. Îmi venea s-o aplaud. Dar am făcut stânga împrejur și m-am îndreptat spre piațeta aflată de partea cealaltă a blocului unde era o filieră a unei bănci olandeze. Am schimbat trei sute de dolari în lei. De acolo, de distrat ce eram, în loc să fi traversat frumos pe la semafor, am luat-o îndărăt spre trecerea de pietoni de vizavi de McDonald's. Pe zebră mai erau deja doi. M-am alăturat lor. Când au șarjat m-am repezit după ei. La mijloc ne-am oprit pe șinele de tramvai, cum făcuse și cucoana mai devreme. Următoarele trei benzi le-am trecut tot în pas alergător. Aproape că ștersesem aripa din spate a unuia. Odată ajuns pe partea cealaltă m-am dus glonț la McDonald's. Era coadă. Vreau să zic, chiar coadă. Și plin ochi la mese. Așa de ver nu văzusem în Toronto. În timp ce încercam să convertesc prețurile din lei în dolari m-am văzut înconjurat de fete frumoase. Chiar în fața mea era o blondă aparent singură, cu niște blugi tăiați chiar sub funduleț și teniși în picioarele goale. Era suplă, efilată și exulta confidența tipică fetișcanelor de douăzeci de ani curtate de băiețoi cu coșuri pe față. Își rotea capul de parcă aștepta pe cineva. Dar până să fi comandat nu apăruse nimeni. În timpul cât așteptam să-mi ridic chifteaua se așezase la masa uneia de asemenea singure. Vădit nu se cunoșteau, că îi ceruse voie să ia loc. M-am dus și eu acolo și am întrebat dacă mă puteam așeza lângă ele. Fata care fusese acolo de la bun început mi-a făcut semn că scaunul de lângă ea era liber. Avea părul roșcat revărsat pe umeri și o față deschisă și proaspătă. I-am dat în jur de treizeci de ani. Mi-am desfăcut tacticos punga și mi-am pus alături cartofii prăjiți. Am mușcat hotărât din hamburger, dar m-a surprins că avea un alt gust decât la noi. Până și cartofii miroseau diferit. Nu neplăcut, dar altfel decât m-aș fi așteptat. În mod normal m-aș fi sculat să plec, dar circumstanțele îmi dictau să rămân. Candid am remarcat cu voce tare cât de aglomerat era restaurantul. Blonda nu-mi dădea atenție. Roșcata a dat din cap că așa era. Am luat-o ca pe un semn de încurajare.

“Aici hamburgerii au gustul ăsta ciudat tot timpul sau acum e o excepție?” am întrebat cu speranța că poate aș fi legat o conversație.

“Hamburgerul meu pare să fie cum trebuie”, mi-a răspuns roșcata după o oarecare ezitare, fără să-și ridice privirea.

“De unde vin eu au un alt gust. Până și cartofii sunt altfel.” Sperasem că o să mă întrebe de unde vin, dar nu. După o pauză chinuită am continuat:

“Credeam că oferta lui McDonald's e aceeași oriunde în lume. Cel puțin așa se laudă Doar e un 'trademark'.”

“Și nu e?” a întrebat firav roșcata. Mi-am spus că în fine cineva trăgea la cârligul meu.

“Nu, în America gustul diferă. E altfel, nu c-ar fi mai bun sau mai rău. Și mirosul e altul.”

N-a zis nimic dar s-a uitat la mine. Roșcata, că blonda mă ignora. Mă gândeam oare ce mai puteam spune. Eram un pic panicat pentru că roșcata părea gata să împacheteze.

“Ce-i aia 'trademark',” m-a întrebat, deja în picioare.

“Ă, cum îi spune, 'marcă înregistrată',” i-am răspuns, încă sperând.

Dar când am văzut-o ridicându-și punga, am atacat:

“Locuiesc chiar vizavi și am o sticlă de whisky originală adusă din Toronto. Te tentează?” am întrebat încordat, așteptându-mă să-mi dea cu ceva în cap.

A scuturat din cap în semn că nu, și cu punga de hârtie s-a îndreptat spre coșul de gunoi. “Hei, mi-a părut bine”, i-am strigat, prea târziu ca să mai aibă vreun impact. Am revenit la ce-mi mai rămăsese în față, când am auzit-o pe blondă râzând spre mine:

“Ești tare ruginit, așa-i? Pun pariu că ești însurat și cu copii.

“Nu-s însurat”, am negat vehement, “și categoric n-am nici copii.”

“Da’ ai pe careva, nu?”

“Nu, n-am pe nimeni. Am venit azi de la Toronto să-mi vând apartamentul. Știi pe careva care ar vrea să cumpere?”

“Pare că ai probleme mai mari decât lași să se vadă.” S-a sculat, și-a adunat ce era de adunat și s-a dus. M-am uitat repede în jur să văd dacă careva dăduse atenție conversației. Nu părea însă să fi captat interesul nimănui. Mi-am strâns în pungă ce mai rămăsese și am aruncat-o la gunoi. Masa se și ocupase. Cum am ieșit mi-am aprins o țigară. Îmi scosesem verigheta și-o lăsasem pe chiuveta din w.c.-ul de serviciu, dar acum vedeam că-mi rămăsese urma pe deget. Fetelor nu le scăpau amănunte d-astea. Mă îndreptam către trecerea de pietoni când pe zebră am văzut-o pe blondă. Aștepta să traverseze. Am luat-o la picior să o ajung din urmă. M-am poziționat lângă ea gata să iau startul.

“Știi, am fost însurat. Dar chiar n-am copii.”

N-a zis nimic și la un moment dat a țâșnit spre mijlocul străzii. Eu după ea. Oprită pe linia de tramvai m-a întrebat ce voiam de la ea. Nu se uita la mine ci urmărea intens traficul.

“Să vorbim”, i-am răspuns deja umilit. “N-am pe nimeni cu care să vorbesc. Sunt plecat din țară de douăzeci de ani.”

Deja o luase la picior și traversase cu succes. Eu eram încă pe mediană. Pierdusem startul. O vedeam luând-o la stânga tocmai spre blocul alor mei. Am forțat nota și am traversat într-o fugă. Am ajuns-o aproape de intrare.

“Hei!” i-am zis, “ăsta-i blocul meu.”

“Coincidentă, și al meu.”

“La cât stai?” am întrebat-o.

“Tu la cât stai?” mi-a întors-o.

“La trei, la patru camera.”

“La trei la patru camera zici!” M-a măsurat de sus până jos de parcă dintr-o dată îi captasem atenția. “Eu stau la șase. La trei camere, în spate, cu fața la est.”

Am dat din cap să confirm că știam poziția.

“Stai singură?”

“Nu!”

“A, ok!” Nu știam ce alta mai puteam zice.

“Chiar ai o sticlă de whisky?”

“Vrei s-o vezi?”

“Dacă mi-o arăți.”

“Sigur!” Am urcat scările până la ușa apartamentului. Înainte de a intra am bătut din picioare să mă scutur de praf. Așa a făcut și ea.

“Ta-da, ăsta-i palatul, prințesă.”

Sticla era pe măsută, în camera de zi, parcă expusă pentru reclamă.

“Nu ziceai că-i plină?” m-a întrebat cu fața luminată de un surâs.

“Dacă nu-ți ajunge, mai am una.”

“Ai și un pahar?”

“Am, sigur că am!” Am venit din bucătărie cu două pahare. “N-am gheață”, m-am scuzat.

Trebuia să mă fi mișcat odată să pun frigiderul ăla în priză și gheața la făcut. Dar mai întâi trebuia să-l spăl pe dinăuntru.

“Nici nu-mi trebuie. Îl beau așa. Pot să am o țigară?”

“Sigur!” I-am oferit-o din pachet și i-am aprins-o. Am împins și scrumiera spre ea.

“Noroc!” i-am spus, după ce-i pusesem în pahar de trei degete. Mie îmi turnasem din ăla falsificat din bibliotecă ca să-i rămână ei din ăla bun.

“Noroc!” mi-a răspuns timid și a sorbit din el. “Ăsta-i de la mama lui, îl recunosc după cât de catifelat se duce pe gât.”

“Așa e, prințesă, se poate găsi din ăsta p-aici?”

“Da, de la magazinele mari. Da’ sunt mai scumpe. Sau de la Nick. Știi unde-i Nick? Îmi place cum se văd lacul și turlele bisericii la apus.”

“Da, și blocul de vizavi. Noroc că-i într-o laterală și nu obstrucționează prea mult din priveliște. Uite-l și pe McDonald’s. În cinstea lui,” și-am ridicat paharul. Am băut din el și m-am strâmbat involuntar. “Ai vreun prieten?”

“N-am apucat să-l vad azi. Îl țin până târziu să termine un raport. Trebuia să ne fi întâlnit la McDonald’s dar mi-a trimis text că nu putea veni.”

“Cu ce se ocupă?”

“E contabil. Lucrează la o firmă străină.”

“Serios? Păi atunci câștigă bine, nu-i așa?”

“Nu chiar, abia a început.”

“Și tu?”

“Sunt studentă la drept. În ultimul an.”

“Oh, dar nu te chiar vedeam avocată, ca să fiu sincer.”

“Încă nici nu sunt”, însă pe un ton apăsător și ușor sfidător a adăugat: “dar o să fiu!”

“Bravos!” i-am spus, “ăsta-i spiritul, prințesă!”

“Bun whisky-ul ăsta al tău. Poți să-mi mai pui o picătură.” M-am executat prompt.

“Tu cu ce te ocupi?” m-a întrebat, evident ca să facă conversație.

“Sunt inginer.”

“Aha, de care?”